

Ministerstvo průmyslu a obchodu

110 15 Praha 1, Na Františku 32

V Praze dne 18. září 2015

Č.j.: 43517/15/41300

PID: MIPOX01Y3AY0

Nejvyšší správní soud

Moravské náměstí 6

657 40 Brno

Stěžovatel: Ministerstvo průmyslu a obchodu

Na Františku 32

110 15 Praha 1

v plné moci

Ing. Mgr. Josef Melichárek

Žalobce: Mgr. Bc. Jakub Michálek

Zenklova 841/193

180 00 Praha 8

kasační stížnost

proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 11A 3/2014-82- ze dne 7. září 2015

Přílohy:

- plná moc + doklad o vysokoškolském právnickém vzdělání
- rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11A 3/2014-82 ze dne 7. září 2015
- dopis Městskému soudu v Praze ze dne 13. 7. 2015, č.j.: 28129/15/41300

I.

Dne 7. 9. 2015 byl stěžovateli doručen rozsudek Městského soudu v Praze, č.j.: 11A 3/2014-82. Napadeným rozsudkem Městský soud Praze

- I. zrušil rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4. 11. 2013, č.j.: 43873/13/42110 a rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ze dne 13. 9. 2013, č.j.: 09971/1200/2013-003 a vrátil věc k dalšímu řízení.
- II. uložil Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, aby ve lhůtě třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci plné znění všech technických norem ČSN, ČSN EN, podle nichž stanoví povinnost postupovat zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, a právní předpisy vydané k jeho provedení (technické normy ve stavebnictví).
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 8.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Proti všem výrokům napadeného rozsudku Městského soudu v Praze podává stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů ve smyslu § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, tuto

kasační stížnost

a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního, neboť je přesvědčen, že napadený rozsudek trpí nezákonností, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

II.

(nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku)

Dne 28. 5. 2015 vydal Nejvyšší správní soud rozsudek č.j.: 1 As 162/2014 – 63, kterým rozhodl o zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2014, č. j. 11A 3/2014 – 32 a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

V bodě [53] odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl následující:

„Nejvyšší správní soud ovšem dodává, že podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí: „Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“ Městský soud proto v dalším řízení bude muset zjistit, zda nejsou dány jiné důvody pro odmítnutí žádosti stěžovatele o poskytnutí požadované informace v podobě úplného znění technických norem ve stavebnictví. Za tím účelem by měl též dát prostor k vyjádření se k této otázce oběma účastníkům řízení. Pokud zjistí, že tu jiný důvod pro

odmítnutí žádosti stěžovatele o informace není, bude muset zrušit rozhodnutí žalovaného o odvolání a rozhodnutí Úřadu o odmítnutí žádosti a současně Úřadu nařídít požadované informace poskytnout.“

Dne 11. 6. 2015 se Městský soud v Praze obrátil na stěžovatele dopisem č.j.: 11A 3/2014-70, kterým jej vyzval, aby sdělil, zda jsou mu známy jiné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Dne 13. 7. 2015 stěžovatel Městskému soudu v Praze svým dopisem č.j.: 28129/15/41300 sdělil další důvody pro odmítnutí žádosti žalobce, podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, jejímž předmětem je poskytnutí technických norem v oblasti stavebnictví.

Jako další důvody pro odmítnutí výše uvedené žádosti uvedl stěžovatel následující:

1.

Požadavek na zpoplatnění přístupu k technickým normám vychází mimo jiné i ze skutečnosti, že tvorba technických norem je zabezpečována v tzv. technických normalizačních komisích (dále jen „TNK“) Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen „ÚNMZ“). Tyto TNK jsou složeny ze zástupců veřejné správy, ale zejména ze zástupců podnikatelské sféry, spotřebitelů a uživatelů technických norem, výzkumných a vzdělávacích institucí a nevládních organizací. S tvorbou technických norem jsou spojeny nemalé náklady, přičemž existuje veřejný zájem na tom, aby se uživatel technické normy, určitým způsobem podílel na její tvorbě, zejména svým finančním příspěvkem. Tento veřejný zájem je vyjádřený v § 5 odst. 6 větě druhé a třetí zákona o technických požadavcích na výrobky, které znějí: „Úřad je v takovém případě oprávněn vybírat za odborné činnosti související se zabezpečením vydávání a řádné distribuce českých technických norem úplaty. Tyto činnosti a výši úplaty stanoví Ministerstvo vyhláškou“.

2.

Dále odkazujeme na znění § 6 písm. e) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Dle tohoto ustanovení musí být při tvorbě a vydávání českých technických norem, jejich změnách a zrušení zajištěny podmínky stanovené v rozhodnutí o pověření, kterými jsou mimo jiné i „naplnění povinností vyplývajících z mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, z členství v mezinárodních a evropských normalizačních organizacích a využívání výsledků mezinárodní spolupráce.“

Máme tedy za to, že poskytování technických norem v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím (tedy de-facto zdarma) by ve svém důsledku znamenalo nejen porušení samotných mezinárodních závazků České republiky, ale také porušení výše uvedeného ustanovení zákona o technických požadavcích na výrobky.

3.

V této souvislosti rovněž odkazujeme na naše předchozí vyjádření k žalobě i kasační stížnosti kdy jsme uvedli, že jednou ze základních podmínek přijetí České republiky, resp. Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví jakožto národní normalizační organizace, do evropských normalizačních organizací CEN (European Committee for Standardization), resp. CENELEC (European Committee for Electrotechnical

Standardization) bylo doložení, že kandidátská země dostatečně implementovala **ochranu autorských práv** CEN/CENELEC s přihlédnutím k aktuálnímu (nebo plánovanému) vnitrostátním právnímu předpisům o ochraně práv duševního vlastnictví.

Dle našeho názoru by tedy poskytování technických norem v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím mohlo ve svém důsledku znamenat také porušení příslušných právních předpisů a mezinárodních smluv, které se vztahují k ochraně duševního vlastnictví – zejm. např. Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl, Všeobecná úmluva o autorském právu, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů.

4.

V našem vyjádření k žalobě jsme rovněž uvedli následující „Porušení výše uvedené povinnosti by pro člena CEN/CENELEC znamenalo porušení základní členské povinnosti (čl. 11 dokumentu „The Statutes of CEN“ a čl. 9 dokumentu „CENELEC Articles of Association“), což by ve svém důsledku vedlo k právu CEN/CENELEC zahájit s takovým členem řízení o vyloučení z uvedených evropských normalizačních organizací.“

Hrozící vyloučení České republiky z členství v uvedených organizacích v důsledku bezplatné distribuce technických norem považujeme za velmi závažnou okolnost, nejen z hlediska faktických (tj. zejména značných hospodářských) dopadů tohoto kroku, ale také z hlediska jeho právních důsledků.

Evropská dohoda zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na straně druhé - tzv. Asociační dohoda, publikovaná ve Sbírce zákonů pod č. 7/1995 Sb., ve svém článku 75 zakládá povinnost aktivní a pravidelné účasti České republiky v práci specializovaných organizací, jako jsou CEN, CENELEC a další. Pokud bude Česká republika z uvedených organizací vyloučena, dojde k porušení závazků daných článkem 75 Asociační dohody. Důsledkem poskytování technických norem v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím by tak, dle našeho názoru, bylo **porušení primárního práva**.

Dále existuje řada evropských nařízení a směrnic, které České republice ukládají plnění závazků v oblasti technické normalizace. Zcela zásadním předpokladem pro to, aby Česká republika mohla plnit tyto povinnosti, je její členství v organizacích CEN a CENELEC. Vyloučení České republiky z uvedených organizací tedy znemožnilo plnění těchto předpisů. Jedná se zejména o následující předpisy: nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1025/2012 o evropské normalizaci, směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a pravidel pro služby informační společnosti, nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 305/2011, kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh, dále např. nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 765/2008, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh.

Pokud by Česká republika nebyla členem CEN a CENELEC, neměla by přístup k evropským normám, včetně těch, které jsou tzv. harmonizované (viz § 4a zákona o technických požadavcích na výrobky). Nezavedením takových norem do soustavy ČSN by např. nemohlo být plněno nařízení vlády č. 21/2003 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na osobní ochranné prostředky, nařízení vlády č. 23/2003 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na zařízení a ochranné systémy určené pro použití v prostředí s nebezpečím výbuchu, nařízení vlády č. 616/2006 Sb. o technických požadavcích na výrobky z hlediska jejich elektromagnetické kompatibility, nařízení vlády č. 17/2003 Sb., kterým se stanoví technické

požadavky na elektrická zařízení nízkého napětí nebo nařízení vlády č. 133/2005 Sb. o technických požadavcích na provozní a technickou propojenost evropského železničního systému.“

Městský soud v Praze se ve svém rozsudku ze dne 7. 9. 2015, č.j.: 11A 3/2014-82- dle názoru stěžovatele s výše uvedenými dalšími důvody pro odepření předmětné žádosti dostatečně nevypořádal.

Městský soud v Praze tak např. zcela pominul namítané také porušení příslušných právních předpisů a mezinárodních smluv, které se vztahují k ochraně duševního vlastnictví, které by mohlo vzniknout v důsledku poskytování technických norem v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Zejména se však Městský soud v Praze nijak nevyjádřil k namítanému hrozícímu porušení závazků daných článkem 75 Asociační dohody, kdy podle názoru stěžovatele by důsledkem poskytování technických norem v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím bylo porušení primárního práva.

Uvedené hrozící porušení závazků plynoucích z Asociační dohody je přitom, dle názoru stěžovatele, patrně nejpádňším z uvedených dalších důvodů pro odmítnutí předmětné žádosti.

V této souvislosti dále stěžovatel považuje za vhodné poukázat na skutečnost, že proti argumentaci stěžovatele, v níž tento poukazuje na hrozící porušení závazků plynoucích z členství v mezinárodních organizacích Městský soud v Praze staví argumentaci, že členství v těchto organizacích nevzniklo na základě mezinárodní smlouvy čl. 10 Ústavy. Dle názoru stěžovatele však ani takováto argumentace neobstojí proti námitce odkazující na možné porušení Asociační dohody. Ostatně Městský soud v Praze se touto námitkou v odůvodnění svého rozhodnutí vlastně vůbec nezabýval.

Vzhledem k výše uvedenému má stěžovatel za to, že Městský soud v Praze nesplnil to, co mu bylo uloženo výše citovaným bodem [53] odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť v dalším řízení de-facto nezjišťoval, zda nejsou dány jiné důvody pro odmítnutí žádosti stěžovatele o poskytnutí požadované informace v podobě úplného znění technických norem ve stavebnictví. Městský soud v Praze sice dal prostor k vyjádření se k této otázce oběma účastníkům řízení, jak mu uložil Nejvyšší správní soud, nicméně na vyjádření stěžovatele reagoval tak, že se vyjádřil pouze k některým jeho argumentům, zatímco jiné argumenty zcela pominul. Dle názoru stěžovatele jsou tak Městský soud v Praze posoudil výše uvedené právní otázky nesprávným způsobem. Rovněž, dle názoru stěžovatele, napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze trpí nepřezkoumatelností, spočívající v nesrozumitelnosti, resp. nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, jak se Městský soud v Praze vypořádal s výše uvedenými argumenty stěžovatele; dle názoru stěžovatele je tak odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné co do rozsahu a přesvědčivosti.

III.

(petit kasační stížnosti)

Stěžovatel je přesvědčen, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze trpí vadou, která zakládá jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního, a proto

navrhuje,

aby Nejvyšší správní soud vydal následující

rozsudek:

Rozsudek Městského soudu v Praze, č.j.: 11A 3/2014-82 ze dne 7. září 2015 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ing. Mgr. Josef Melichárek

Ministerstvo průmyslu a obchodu

odbor technické harmonizace a spotřebitelské legislativy

MINISTERSTVO PRŮMYSLU A OBCHODU
České republiky
Na Františku 32
110 15 PRAHA 1 - STARÉ MĚSTO
16

Ověřovací doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Ověřuji pod pořadovým číslem **77327647-19195-150921075927**, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické, skládající se z **6** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Zajišťovací prvek: **bez zajišťovacího prvku**

Ověřující osoba: **Jaroslava Šilhánková**

Vystavil: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**

Pracoviště: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**

na Ministerstvu průmyslu a obchodu dne 21.09.2015

77327647-19195-150921075927